

inflorită, dincolo câmpii galbene cu rapiță; iar aerul cald și aromat ne face să săltăm de bucurie. Pretutindeni domnește o tăcere serbătorească, fiindcă e ziua Domnului. Drumurile depre câmp sînt singuratic și părăsite; nici o trăsură nu durdue, nici un plug nu trage brazda cea neagră. Numai de colo de pe deal, unde se zărește bisericuța satului, luminată de soarele cel lin de dimineață, străbate prin aerul cel curat până la noi în vale, sunetele cele grave ale clopotului, chemându-ne la rugăciuni. Este frumos a auzi sunetul clopotului în natur liberă, când aerul cel curat se strecoară prin vale, și negurile de dimineață se ridică în sus ca niște nuori de tămie. Acest sunet părea că este vocea Domnului către copii pămîntului, pe cari îi salută ca pe aleșii săi și-i chiamă la rugăciune. Prin câmpiile cele brazdate cu semănătură verzi și livezi inflorite, zbârnîe albinele, cîntarea lor de duminică. Iar pe d'asupra se întinde bolta cerească curată, albăstrue și atât de senină și de serbătorească, în cât pare că ar voi să se deschidă. Această tăcere serbătorească se întrerupe de odată de o pasere, care c'un glas limpede și dulce deșteaptă pe cele-l-alte. Zburînd și fluturînd în cercuri, ea se urcă din ce în ce mai sus, prin eterul albăstrui și fără nuori, de unde apoi se uită triumfătoare la câmpiile inverzite, întrerupte unde și unde de florile cele galbene ale rapiței. Acum ea nu se mai vede, cu toate că dulcele ei viers se mai aude încă. Dar peste puțin o vedem că se lasă ca un glonț într'o holdă de grâu. Această pasere este ciocârliă, prevestitoarea primăverii.

Natura întreagă aduce stăpînului lumii jertfa sa de mulțumire. Mirosul ierburilor și al florilor aromatice este tămăia, ce se urcă la cer; păsările sînt coruri de preoți, și suflarea cea lină și serbătorească a zefirului de dimineață zice: Amin.— La privirea acestora, noi ne oprirăm în loc, rădicarăm mâinele spre cer, zicînd cu psalmistul cel sfânt: «Domnului este în templul cel sacru în fața lui toată lumea să stea liniștită.»